

her i København forbyder man Børn at hjælpe til med at plukke Jordbær. Hvis det var af Hensyn til, at man var bange for, at de skulde spise for mange og ikke kunde taale dem, kunde jeg forstaa det. Jeg skal tillige gøre opmærksom paa, at paa et givet Tidspunkt var det Sukkerroeindustrien, der bragte en Del af det danske Landbrug over den Krise, som det maatte gennemgaa for en Aarrække tilbage.

Nu har Krigssituationen jo i nogen Grad forrykket Forholdet mellem Sukkerfabrikkerne og Sukkerroedyrkerne derved, at den engelske Notering paa Raasukker, som var Betalingsgrundlaget, ikke eksisterer mere. Der har derfor i de senere Aar været ført en Række langvarige Forhandlinger, hvad Hr. Hauge jo ogsaa berørte. Selv Forhandlinger, der kun skal føres mellem 2 Parter, kan undertiden være langvarige, men naar de skal føres mellem 4 Parter, som i dette Tilfælde, bliver de endnu mere langvarige. Jeg tror, at den Situation, der i dette Øjeblik foreligger i Retning af Roekontrakter, er uholdbar i Længden. Jeg ser, at Vestsjællands Sukkerfabrik har sluttet Overenskomst med sine Roedyrkere for en 3-aarig Periode, og uden at fordybe mig i, hvad denne Overenskomst gaar ud paa, kan jeg personlig udtale det Ønske, at Roedyrkerne ved de andre Fabrikker maatte træffe en lignende Overenskomst, saaledes at man blev fri for hvert Aar at vende tilbage til disse endeløse Forhandlinger, thi det er klart, at for de Landbrug, hvor Sukkerroen er Hovedafgrøden, er det ikke morsomt for Roedyrkerne ikke at kunne træffe endelige Dispositioner; naar Tiden er inde dertil. Jeg tror, at Sukkerfabrikkernes Ledere ogsaa vil give mig Ret i, at det heller ikke for deres Vedkommende er let at disponere, naar der ikke foreligger noget bestemt, man kan holde sig til. Hr. Hauge nævnte, at Roedyrkerforeningens Bestyrelse til sidst fandt Vej til Den overordentlige Kommission, og det er jo rigtigt nok. Jeg tror nu ikke, at de gik dertil af Glæde over Kommissionen eller i Haab om, at den skulde være dem særlig gunstig stemt, men fordi der ingen Vej var udenom Den overordentlige Kommission i dette Spørgsmaal.

I Bilag I staar der noget, som jeg gerne vil gøre en lille Indsigelse imod. Det staar i Forbindelse med en Udtalelse af Hr. Hauge, som gik ud paa, at Sukkerroepriisen kunde naa op paa 19 Kr. pr. hkg. Jeg tror, dette maa bero paa en Misforstaaelse. Der staar nemlig i det næstførste Stykkes sidste Punktum: „Det maa

dog tilføjes, at Fabrikkerne og Roedyrkerne ved gensidige Aftaler mulig for den indenlandske Konsums Vedkommende vilde søge at komme til en Moderation i den Sukkerpris, der skal betales her i Landet, men for Antagelsen heraf er der dog intet bestemt Holdepunkt.“ Derimod taler en Skrivelse, som Formanden for de samvirkende Roedyrkerforeninger, Ingemann, Marchersdal, har overleveret mig, en Skrivelse, som Roedyrkerne og Sukkerfabrikkerne i Forening harsendt til Den overordentlige Kommission, og hvori der staar — det var altsaa det første Forslag —: „Fabrikkerne betaler Roedyrkerne en Roepris af 550 Øre pr. hkg. Sukkerroer og kalkulerer paa Basis af denne Pris og de sandsynlige Omkostninger uden Avance Prisen for Sukker til Husholdningsbrug her i Landet i Aaret fra 1. Oktober 1920 til 30. September 1921. Staten maa opretholde det nuværende Rationeringssystem og Rationeringskvantum for Husholdnings- og Industrisukker (hvorefter der til Husholdningsbrug vil medgaa 88 Mill. kg Konsumsukker), og dette Kvantum Husholdningsukker stiller Fabrikkerne efter den mellem dem oprettede Overenskomst til Raadighed uden Avance.“ Der er der en lille Uoverensstemmelse mellem Bilag I, der ledsager dette Lovforslag, og Hr. Hauges Udtalelser paa den ene Side og Roedyrernes Forslag paa den anden Side. Jeg skal for øvrigt ikke fordybe mig deri, men jeg vil dog sige, at Roedyrkerne kan ikke være tjente med at blive fremstillet som Blodsugere. Roedyrernes Stilling, siden Krigen brød ud, er snarere udtrykt nøjagtigt i de Ord, som et tidligere, højt anset Medlem af det radikale Parti, Moesgaard-Kjeldsen, ved en bestemt Lejlighed udtalte: Naar Roedyrernes Historie under Krigen en Gang skal skrives, vil der ikke være Tvivl om, at det er dem, der har vist mest Samfundshensyn, og som mindst har varetaget deres egoistiske Interesser. Dette tror jeg nok rammer Sandheden bedst. Iblandt Roedyrkerne har man haft en Følelse af, at Den overordentlige Kommission ikke har udvist tilstrækkelig Forstaaelse af Roedyrningens Vilkaar. Dette kan hænge sammen med Kommissionens Sætningsætning. Selv om jeg for min Part maa erkende, at jeg ikke ønsker, at denne Kommission skal leve en Dag længere, end der er Brug for den, og paa den anden Side heller ikke ønsker, at den skal dø, før den kan undværes, saa vil jeg dog rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister, om der ikke var Anledning til at lade Kommissionens Sætningsætning undergaa en For-